

Hvad Forskjellen paa Fælles- og Andelsmeierierne angaar, er den jo den, at et Fællesmeieri i Almindelighed forestaas af en enkelt Mand, der kjøber Mælken sammen, og som har at se efter, at han faar den udnyttet saa meget, som han kan, paa Stedet, og deraf komme de store Svinebesætninger, som den Vedkommende er nødt til at holde for at faae Pengene ud deraf, men ved Andelsmeierier er det omvendt saaledes, at Af-faldet som oftest kjøres tilbage til de Gaarde og Huse, som have afgivet Mælken, og saa findes Svineholdet omkring i disse Eiendomme. Naar vi nu se paa § 14, saa tror jeg nok, at det ogsaa kunde lede til, at da den vedkommende Dyrighed kan anvende Bestemmelserne i denne Lov paa andre Bedrifter, vil noget Eignende blive gennemført for de smaa Svinehold omkring paa Gaardene, hvis der i en Egn opstaar smitsom Sygdom, kort sagt at der skal gennemføres Kloatanlæg allevegne, hvad jo i og for sig kan være ønskeligt nok, men som vil kræve store Penge. Der er fremført om disse Tyfuspidemier, som der har været ovre paa Sjyn, at de navnlig skulde være blevne udbredte ved den Mælk, som fra Andels- eller Fællesmeierierne var sendt ud til Befolkningen. For nogle Aar siden, jeg huster ikke hvilket Aar og heller ikke i hvilken Anledning, men det var i den Tid, vi havde Rigsdagen paa Kristiansborg Slot, var der noget Eignende ovre paa Sjyn, men da blev det særlig gjort gjældende at Faren kom fra Præstegaardene, og det blev paavist ved en Række Exempler, og den Slutning droges, at det maatte være Brøndene ved Præstegaardene, som jo i Almindelighed have en nær Beliggenhed ved Kirkegaardene, der vare de farlige. Sammenholder man disse to Ting, at for nogle Aar siden var det galt med Præstegaardene, og nu er det galt med Meierierne, kommer det til at staa som tvivlsomt for mig, om det virkelig skulde være Meierierne, der vare saa ødelæggende for Folks Sundhed, da tilmed ethvert Meieri har det i sin Magt paa en nem Maade, saafremt der opstaar nogen Bæmselighed, at kunne tage Mælken, for den bliver ublevet, og i det Dieblit, Mælken er kogt, kan der vel ikke være nogen Fare for, at den skulde kunne være smittebærende med saa farlige Bakterier. Der er endvidere § 8, hvilken jo ogsaa den ærede Justitsminister

dvælede noget ved, som kan blive meget betydelig. Den handler nemlig om, at der i den Eiendom, hvor Meieriet er anbragt, opstaar noget Tilfælde af Tyfus eller en hel Del andre Sygdomme, som der nævnes. Det forekommer mig, at det allerlettest kunde hævdes, at saasnart En eller Anden paa disse Meierier blev angrebet af en farlig Sygdom, saa skulde Vedkommende befordres bort fra et saadant Lokale, hen til et Sygehhus, eller hvorhen man nu vilde bestemme, hvad jo ogsaa blev omtalt i den Epidemilov, som vi havde til Behandling for nogle Dage siden. (Berg: Det forudsættes jo ogsaa i Paragrafen.) Ja, ganske vist, og det er vel ogsaa det bedste, der kan gøres. Men, skulle det nu f. Ex. ske, at der, jeg vil sige, først i Ugen opstaar et Tilfælde af Tyfus i Meieriet, Vedkommende føres bort, og Meieriet fortsætter sin Gang, og der saa længere henne, i Slutningen af Ugen f. Ex., skulde forekomme et nyt Tilfælde, skulle saa hele den Smørbeholdning, der er til Stede paa et saadant Meieri, tilintetgjøres? En saadan kan jo repræsentere store Kapitaler. Paa det Andelsmeieri, hvor jeg hører til, frembringer man i den bedste Sommertid 28—30 Dritler à 100 Rb. om Ugen. Det vil saaledes kunne komme til at dreie sig om meget store Summer for vedkommende Meieri. Paa samme Maade kunde det jo gaa, hvis disse Mæstleleverandører have smitsomme Sygdomme hjemme i deres Huse. Det kan jo være saadanne Tilfælde, som slet ikke have Noget at betyde, men, selv om det virkelig er ondartede Sygdomme, da vide vi jo ogsaa, at Kreaturerne og Fossene ikke leve i et og samme Lokale, men leve affondrede, og jeg kan ikke se, at der f. Ex. hvis det indtræffer i Sommertiden, medens Kreaturerne ere paa Græs, skulde kunne være noget til Hinder for, at de Paagjældende ved leide Folk kunde faae Kreaturerne malkede paa Marken, og Mælken overført til Meieriet for at gjøre den saa frugtbringende som muligt. Bestemmelsen i § 11, at der ikke maa paabegyndes Anlæg af et Meieri førend Tilsynet har erkjendt, at der fra den til Anlægget valgte Plads er tilstrækkeligt Afløb, er heller ikke saa lempelig, som det ser ud til. Der er visse Omstændigheder, som der maa tages Hensyn til ved Anlægget af saadanne Meierier, saaledes for det første Mei-